

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 415/2025-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Palkovič advokátska kancelária s.r.o., Kapitulská 20, Trnava, proti II. výroku rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 24Co/80/2024-304 z 26. marca 2025 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. júna 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím o náhrade trov konania v civilnom spore.

II.

2. Sťažovateľka ako spoluvlastníčka s podielom 1/10 sa proti žalovanej spoluvlastníčke s podielom 57/100 domáhala zaplatenia 3 761,35 eur ako náhrady za to, že iba žalovaná takmer 22 mesiacov užívala ich spoločný rodinný dom. Sťažovateľka výšku náhrady za mesiac užívania svojho podielu určila na 173 eur podľa ňou obstaraného znaleckého posudku. O žalobe na odvolania oboch strán rozhodol krajský súd, keď rozsudkom zmenil rozsudok okresného súdu. Sťažovateľke vyhovel v časti 3 175,19 eur (84,42 %) a vo zvyšku 586,16 eur (15,58 %) jej žalobu zamietol. Neakceptoval sťažovateľkou uplatnenú mesačnú náhradu 173 eur, od ktorej odpočítal viaceré znalcom započítané zložky (daň z nehnuteľností, poistenie, daň z nájmu, energie a náklady na údržbu). Bol toho názoru, že pri určení náhrady treba vychádzať len z čistého mesačného nájomného, ktorého desatina je podľa znaleckého posudku sťažovateľky 146,04 eur. Ústavnou sťažnosťou namietaným výrokom krajský súd podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) sťažovateľke proti žalovanej priznal náhradu trov konania v pomere 68,84 %, keď od jej procesného úspechu 84,42 % odčítal procesný úspech žalovanej 15,58 %.

III.

3. Podľa sťažovateľky sa krajský súd nevysporiadal s tým, že výška jej žalobou uplatneného plnenia závisela od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu. Zdôrazňuje, že v základe nároku bola úspešná, no nebola jej priznaná čiastka, ktorá vyplývala zo znaleckého posudku. Ak jej bol priznaný základ nároku, mala jej byť priznaná náhrada trov konania v plnom rozsahu, keďže výška nároku bola druhotná. Sťažovateľka poukazuje na komentár k CSP a rozhodnutia ústavného súdu, podľa ktorých CSP nevylučuje osobitný režim posudzovania úspechu v konaní v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu tak, ako to bolo skôr uvedené v § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku. Tieto závery sú podľa sťažovateľky aplikovateľné i na jej vec. Krajský súd tak rozhodol v rozpore so zákonom a s rozhodnutiami ústavného súdu. Porušenie svojich práv sťažovateľka identifikuje v tom, že krajský súd nevyvetlil odklon od rozhodnutí ústavného súdu a mechanicky aplikoval pomer úspechu bez zohľadnenia špecifik prípadu. Tak ju penalizoval za nepredvídateľné výsledky znaleckých posudkov.

IV.

4. Ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá.

5. Prístup ústavného súdu k rozhodnutiam civilných súdov o náhrade trov konania vychádza z toho, že ich skutkové a právne závery môžu byť predmetom kontroly ústavného súdu len vtedy, ak sú zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neutržateľné, a zároveň majú za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00). Na tento výklad nadväzuje rozhodovacia činnosť ústavného súdu, ktorá zdôrazňuje jeho zdržanlivosť k výkladu zákonného práva o náhrade trov konania, keďže problematika trov konania má akcesorickú povahu, a preto sa k zrušeniu napadnutého výroku o trovách konania treba uchýľovať iba výnimočne pri zistení extrémneho zásahu do základného práva (II. ÚS 78/03, III. ÚS 470/2021).

6. Tak tomu vo veci sťažovateľky nie je. Nemožno dospieť k záveru, že by posúdenie výšky náhrady tak, ako tomu bolo v prípade sťažovateľky, záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu. Čiastočné zamietnutie žaloby sťažovateľky nebolo spôsobené závislosťou rozhodnutia od znaleckého posudku, teda od rozdielných odborných znaleckých predstáv o tom, čo je primeraná náhrada spoluvlastníka. K čiastočnému zamietnutiu žaloby sťažovateľky došlo v dôsledku posúdenia ňou tvrdených a znaleckým posudkom preukazovaných skutočností o výške čistého nájomného a o tom, že súčasťou náhrady mali byť aj ďalšie súdom nepriznané zložky (daň z nehnuteľností, poistenie, daň z nájmu, energie a náklady na údržbu). Krajský súd tieto skutočnosti posúdil a dospel k záveru, že náhrada spoluvlastníka za užívanie jeho podielu môže byť tvorená len čistým nájomným, pričom tento jeho záver je výsledkom právneho posúdenia, a nie závislosti záveru krajského súdu od znaleckého posudku. K záveru o závislosti nároku sťažovateľky od znaleckého posudku by bolo možné dospieť len v tom prípade, ak by bol v konaní v neprospech sťažovateľky zohľadnený iný odborný znalecký záver o odhade výšky čistého nájomného.

7. Rovnako nemožno dospieť k záveru, že by čiastočné zamietnutie žaloby sťažovateľky záviselo od úvahy súdu tak, ako to predpokladal už neúčinný, nerozumne do CSP neprebratý, no judikatúrou súdov do systému CSP rekonštruovaný už zrušený § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku.

Úvahou súdu v zmysle tohto ustanovenia nemožno rozumieť akúkoľvek úvahu súdu, keďže akékoľvek súdne rozhodnutie je výsledkom osobitnej úvahy o skutkovej a právnej stránke veci. Každé súdne rozhodnutie je, či by skôr malo byť, výsledkom uvažovania. Úvahou súdu podľa § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku treba rozumieť právne posúdenie rôznych osobitých skutočností z pohľadu relatívne neurčitých právnych noriem, akými sú napríklad určenia primeranej náhrady nemajetkovej ujmy za zásah do osobnostných práv podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. O aplikáciu takejto relatívnej neurčitej právnej normy v prípade posúdenia dôvodnosti sťažovateľkou uplatneného nároku nešlo. To vylučuje aplikáciu judikatúrou rekonštruovanej normy obsiahnutej v § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku. Predovšetkým však nemožno dospieť k záveru, že by krajský súd sťažovateľku „penalizoval“ za nepredvídateľné výsledky znaleckých posudkov. Rozhodnutie krajského súdu je výsledkom posúdenia tvrdení sťažovateľky tak, ako ich mechanicky prebrala zo znaleckého posudku.

8. Napokon nemožno dospieť k záveru, že by ústavnou sťažnosťou namietaný výrok rozsudku krajského súdu, ktorý je vo svojej podstate uznesením, nebol nedostatočne odôvodnený z dôvodu, že krajský súd sa nevysporiadal s možnosťou iného rozhodnutia o náhrade trov konania, ako rozhodnutia, ktorého základom bolo číselné pomeranie úspechu strán v spore. Aplikácia normy obdobnej normy obsiahnutej v § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku je fakultatívna, a preto jej nepoužitie, osobitne ak nie je žiadanou zo strán navrhované, nevyžaduje osobitné zdôvodnenie. Opak by od súdov vyžadoval celkom nadbytočné argumentačné prvky o tom, prečo v konkrétnej veci neaplikovali namiesto pravidla výnimku z pravidla.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júla 2025

Robert Šorl
predseda senátu